

Добре ім'я людини

Афган у спогадах колишнього солдата

Анатолій Фесовець, як і всі його однолітки, ходив до школи, ганяв з друзями м'яча та мріяв про майбутнє. Яким воно буде? Чи міг знати юнак, що доля готує йому серйозні випробування.

Після 8 класу Сарненської школи № 3 Анатолій здобував у тодішньому СПТУ-21 м. Сарни спеціальність механізатора. Вчився управляти трактором, аби працювати на землі. Прийшов час, і призвали Анатолія Фесовця на дійсну військову службу.

В учбовому підрозділі далекого від Полісся Ашгабата його разом із земляками Геннадієм Радьком, Юрієм Фурсовичем, Володимиром Тишковцем, Вадимом Леснік-Кишенком, Миколою Велінцем (який не повернувся з Афганістану) готували до війни. Тоді ще зовсім хлопчачки, вони здогадувалися, що їх чекає, та не могли знати напевно. З території колишнього Радянського Союзу переправили молоде поповнення за кордон, у чужу країну, де йшла війна, на якій наших земляків не чекали. Але був наказ, і солдати його виконували.

Служити Анатолію Фесовцю довелося в провінції Бадахшан. Біля міста Файзабад у

кишлаку Бахарак стояв окремий батальйон радянських військ. Гаубична батарея, мінометники, зв'язківці та дві роти солдат виконували свій інтернаціональний обов'язок. Довелося хлопцю з Полісся неодноразово брати участь у бойових операціях. В одній із них його поранило осколком міни. Підлікували солдата в місцевій медичній частині, і знову - на бойовий пост...

Додому Анатолій Фесовець повернувся в 1984 році з медаллю «За бойові заслуги». Страшна війна залишилась десь там далеко, за кордоном. Попереду колишнього солдата чекало мирне життя. Вирішив продовжувати навчання. Поступив у Пінський індустріально-педагогічний технікум, де здобув спеціальність майстра виробничого навчання. Повернувшись у Сарни, влаштувався на роботу у ВПУ-22. З того часу працює в училищі, даючи знання майбутнім спеціалістам. Анатолій Іванович бере активну участь в житті афганської спілки. Разом з бойовими побратимами грає у волейбол, де він капітан команди.

Василь СОСЮК.
Фото автора.

